
EGY BÚRA MIND FÖLÖTT

5.

TRIPICONI
SZTORI

IFJÚSÁGI SCI-FANTASY
SOROZAT

ROBIN O'WRIGHTLY

1. Felejthetetlen csatamező

Gregoria behunyt szemhéja mögött lepergett a Maurice-szal megélt búcsú emlékmozi. Fülébe ivódott beszélgetésük minden szava, és minden tagjába beköltözött az élmény okozta izgalom. Folyton vissza kellett emlékeznie, nem tudta kiverni a fejéből a történeteket. Ahogy utoljára megfogták egymás kezét, alig akarták elengedni a másikat. Végül ő szakította el magát a fiútól, majd könnyekkel a szemében lassan hátrálni kezdett és a felvonóterembe sietett.

Ölj meg, de nekem ez mindent megért...! – Maurice sutogása harsogott a lelke mélyén. – *Maradj velem! Mindent elkövetek, hogy minél előbb együtt élhessünk a Búrávilágban, Gregoria!* – És ahogy egy ki nem mondott jellel megpecsételte a szövetségüket: – *Ezt azért, hogy tényleg ne felejts el... Ezt azért, mert szí mehlua din (szeretlek), Gé!*

– *Je t'aime, mon amour! Je él avenum din!* (Szeretlek, szerelmem! Isten segítsen téged!) – ismételte el saját búcsúszavait csak magának. *De hát mindennek annyi... Nincs esélyünk együtt maradni. Miért tette ezt? Miért adott nekem olyan ajándékot, ami csak a romlásomra van?! Még Daniel sem bánt el velem ennyire szörnyen!* – folytatta gondolatban, mert ezt már tényleg nem akarta hallani.

Úgy érezte, ha az amulettje nem lett volna rajta, menten megszakad a szíve. Ilyen erős fizikai fájdalmat talán

még sosem élt át, akkor sem, amikor Kris megtámadta őket a secundusi feljárónál. Ettől az emléktől is Maurice alakja jelent meg lelki szemei előtt, ami miatt még rosszabbul érezte magát. Ennek ellenére igyekezett nem meggörnyedni, hanem dicsőséggel viselni, mint veterán katona a háborús veszteséget, miközben belül már összetört élőhalott volt.

Egy örökkévalóságnak tűnt elérni az enklávé mélyét, míg végül a kabin fémes suhanással megérkezett a feljárat aljára. Daniel lépett ki elsőként, őt követték a többiek, Gregoria zárta a sort. A lefelé tartó út alatt egy árva szót sem szólt hozzájuk, de ezt ők észre sem vették, mert Pasqualéval beszélgettek.

A királyfi sem figyelt a lány gondolataira. Régóta megtanulta kizárni hontársa elmehullámain, ha épp nem tartotta szükségesnek azokat hallgatni. Most azonban szokatlanul sokat érzékelte a „Maurice”, a „miért” és a „vége” szavakat. Ami egykoron zavarta – és nem volt kíváncsi rá –, az most aggodalommal töltötte el.

Mi a baj? – csatlakozott hang nélkül Gregoriához.

Semmi. – A lány rezzenéstelen arccal, rá sem nézve haladt mellette.

Vigyázz, tudod, hogy mindent észreveszek! Ráadásul már hazai földön járunk – próbálta oldani a feszültséget a fiú.

Nem lényeges, Daniel – kapta a háritást.

De az – kötötte az ebet a karóhoz a királyfi. – Rettentően nézel ki! Utoljára két éve láttalak ilyennek. Mi történt köztetek Maurice-szal?

Nem tartozik rád – szegte le Gregoria a fejét.

Daniel azonban nem adta fel:

Úgy tudtam, hogy a legjobb barátod, ráadásul a bajtársad vagyok a küldetésekben! Szóval szerintem rám is tartozik.

Azt hiszem, soha többé nem láthatom – tört meg a lány. – Itt a vége. El kell fogadnunk mindkettőnknek: nincs közös jövőnk. Ennyi. Muszáj elfelejtenem őt.

De ő nem hagyta ezt annyiban. Adott magától egy kis emléket, igaz? – mosolyodott el Daniel.

Ehhez aztán végképp semmi közöd! – villant rá az íjász szeme.

A királyfi ismét elkomolyodott.

Nézd! Én nem ismerem őt annyira, hogy tudjam, mit jelent nála ez a rituálé pontosan, de azt tudom, ha veled meg merte tenni, akkor nagyon komolyan szeret téged. Megkockáztatnám, hogy talán az életénél is jobban. Azért csókolt meg, mert nem akarja, hogy elfelejtsd.

Hagyd abba! Mit képzelsz? Így is pont eléggé fáj! – sírta el magát Gregoria.

Ne haragudj! – visszakozott az ifjú. – Csak segíteni szerettem volna...

Törődj a magad dolgával! – hagyta faképnél a lány.

Előresietett a többiekhez, akik időközben nekiiramodtak. Legalábbis Matteo, aki egyrészt már ismerte a járást, másrészt pedig kezdte elég kényelmetlenül érezni magát a két perallantida közelében. Bár a gondolataikat nem hallhatta, azért a közöttük növekvő furcsa feszültség rá is hatással volt. Örömmel konstataálta, hogy ez megszűnt, miután Daniel és Gregoria eltávolodtak egymástól.

– Ó, kismadaram, gyere csak ide! Gyere! – ölelte át Pasquale herceg a lányt, mert felismerte, hogy szavak nélkül is megbántódott. – Ide még gondolni sem kell semmit,

nemhogy mondani! Az idő majd elrendezi, hidd el – nyugtatta Gregoriát –, főleg, ha megadod neki ezt a lehetőséget. Később sokkal könnyebb lesz, még ha most nem is így érzed. Apránként lépj előre, minden nap egyet, mindig csak eggyel többet, mint amit tenni szeretnél. Egyszer aztán meglesz az eredménye, meglásd, de addig se add fel a reményt! Megtérül, még ha ötven évet is kell várnod rá.

Gregoria tudta, hogy Pasquale a saját életéről beszélt, és hogy az idős hercegnek végül bejött ez a tipp. Viszont szívesen mondta volna, hogy egy perallantida kamaszlánynak nem biztos, hogy sikerül. Pláne, amilyen gyorsan merülnek az amulettek mostanság...

– No, azért annyit csak nem kell! – mosolygott rá bátorítón a férfi. – Fel a fejjel, kicsi lány! Táncolok én még az esküvőtökön.

– Igazad lehet. – Gregoria borúsan hajtotta le a fejét.
– De olyan messze még a cél!

– Nono! Egy harcos szívű amazon ilyet nem mondhat – simogatta meg a hátát szeretettel az öreg Ponti.

– A szerelem a világ legborzalmasabb háborúja, Pasquale! – bukott ki a lányból.

– Valóban – emelte fel a mutatóujját a herceg. – Szól is erről egy dal: „Love is a battlefield” (A szerelem egy csatamező). Hála Istennek, semmi nem tart örökké.

– Túléltem az anyám és a bátyám elvesztését, számos sebet, kínzást és a háborút – motyogta maga elé Gregoria letörten –, de ebbe belehalok.

– Dehogy halsz! – dörzsölte meg ismét a hátát Pasquale fellelkesülten. – Ha senki sem maradna életben a szerelmi csalódásoktól, kipusztulna az emberiség, te lány!

– Tudom, hogy a korodnál fogva már volt részed párban – nézett rá tisztelettel Gregoria. – Köszönöm, hogy segíteni próbálsz.

– Hajjaj, részem volt, de még mennyiben! – legyintett Pasquale lemondón. – Lesz ez még így se! – zárta rövidre a beszélgetést, majd megint átölelte Gregoriát.

„Dübi bácsi” bölcsen hallgatott a franciaországi családjáról, pedig tudvalevőleg két lányt is szült neki a felesége, akitől később elvált. Nem beszélt róluk sokat, csak itt-ott szórt el pár történetmorzsát. Azt azért ki lehetett bogozni az anekdotáiból, hogy szerette a gyerekeit, ám ők végül magára hagyták. Ha született is unokája, sosem láthatta, így meg kellett elégednie azzal, hogy a Pontikhoz való visszatéréssel kapott sok „unokát”, akiknek lehetett a „nagyapja”.

Gregoriát különösen megkedvelte, hiszen Maurice-t már-már saját fiaként szerette. Ők ketten pedig egy pár voltak a szemében, még ha épp el is távolodtak egymástól. Hogy elterelje a lány figyelmét, Pasquale Danielt és Matteót kezdte kérdezgetni, mi történt előző héten a földalatti küldetésükön.

Ők erre bősz mesélésbe fogtak, Gregoria problémája pedig kikerült a figyelmük középpontjából.

2. Sájina

Daniel és Matteo az első leérkezésük után szinte azonnal hozzálátott a kommunikációs rendszer megtervezéséhez. Bevették magukat a műtárba, a kutatólaboratórium maradékaiból kimentett atlantida eszközök közé költöztek. Nem aludtak annyit, amennyire szükségük lett volna, mégis rettetesen élvezték a közös munkát, és hogy úgy haladtak a tervezéssel, mint kés a vajban.

Pár napig a műtár atlantida részlege maga volt a megtestesült srácparadicsom. Egyik délelőtt azonban megjelent egy kisebb küldöttség, mondván, az építésbe jöttek besegíteni. Hieronimusz király jelölte ki őket azért, hogy könnyítsék és gyorsítsák a fiúk munkáját.

Az öreg uralkodó sosem szerette húzni az időt, ez meglátszott ezen a döntésen is. Daniellel összekülönböztek a dolgon, mikor az ifjú Amata számonkérte az öreget:

– Apám! Miért nem kereshetünk mi magunk segítséget? Kik ezek az idegenek?

– Mert jól ismerlek, édes fiam. Ha rajtad múlik, senkinek nem osztanál ki tennivalót. Ketten azonban nem bírtok el ezzel a nagy horderejű feladattal. Ügyesek vagytok, de ez többemberes munka, lásd be! – kapta a keresetlen választ. – Ezek az idegenek a polgártársaid. Megérdemlik

a bizalmat. Sokat tanulmányozták az elzárt atlantida műszereket, amíg ti távol voltatok.

– Addig a két hónapig? – rökönyödött meg a királyfi.

– Daniel! Azért, mert itt hagytad a királyságot, az élet még nem állt meg! – méltatlankodott Hieronimusz.

– Hát erről van szó! – morogta a srác kelletlenül.
– Igyekeztem visszatérni, de fent is szükség volt rám.

– Melyik uradalomnak akarsz a királya lenni, Daniel?
– szúrta oda az öreg. – Azt kell szolgálnod. – A trónörökös hallgatott, az apja pedig folytatta: – Minden tiszteletem a tripiconi hercegeké, de ők sem jöttek le ide segíteni nekünk helyetted.

– Nem igaz, apám! – tárta szét a karját Daniel önvédelemből. – Matteo most is itt van.

– Ez nem vád volt, Jeél őrizzen – próbált békülni Hieronimusz. – Csak azt mondom, hogy Larissa hercegnő is a maga birodalmát építi, és ezt nagyon helyesen teszi. Nem várhatom el, hogy leküldjön valakit, hisz odafent ugyanúgy szükség van az utolsó szakértőre is, mint itt lent. És ő sem várhatja el, hogy tőlünk maradjon fent egy segítő, amikor itt még nagyobb a baj. Neked itt a helyed, hiszen hamarosan engem váltasz a trónon, és akkor majd a leendő királynéd is lejöhet hozzád. Rajtad múlik, lesz-e hová – nyújtotta készségesen a fia felé a kezét.

Ezek a szavak végül meggyőzték Danielt. Ettől függetlenül az általa nem ismert és így nem ellenőrizhető küldöttségnek nem feltétlen örült teljes szívvel.

Aznap, amikor visszatért a Monstrum lábához – mivel akkor éppen azt tanulmányozták –, egy fiatal lányt talált a helyszínen. Ezt a kis perallantidát nem látta még azelőtt, nem is tudta, hogyan keveredhetett oda. Matteo mellett ült láblógázva, és a papírosokba mélyedt.

– Nahát, inast kaptunk? – élcelődött, mire munkatársa felnézett rá, és már beszélt is:

– Ő Sájina, Martus, a kőműves unokahúga. Az anyja Alida, a kertészetből.

– Köszí, de szerintem be tudok mutatkozni – pattant talpra a lány. – Apám neve pedig Mikájeél. Sajnos nem ismerem, mert még a születésem előtt meghalt.

– Biztosan remek ember volt, kedves Sájina – hajtotta meg magát illendő módon a királyfi. – Én Dánijeél Amata vagyok.

– Nem kell bemutatkoznod, hiszen téged mindenki ismer! – nevetett rá a tini vidáman.

– Martus is itt van? – érdeklődött tovább az uralkodó fia.

– Nem, ő elment alkatrészekért – válaszolt hanyagul Matteo, majd hozzátette: – Rám hagyta a pesztrálást.

– Ó, te szegény! – kacsintott rá Daniel, majd újra meghajolt a lány felé, amikor meghallotta a gondolatait: *engem ugyan nem kell pesztrálni!* – Igazad van, csak ugratom Matteót. Nagyon örvendtem a találkozásnak. – Sájina kedvesen mosolygott, ismét viszonzva a meghajlást. – Nem is zavarok tovább. Még át kell mennem a műtárba – búcsúzott el tőlük a királyfi.

Onnantól kezdve Sájina minden reggel megjelent és este távozott a nagybátyja kíséretében, aki szerint jót tett a tininek a hasonló korú társaság. Vagy bármilyen, hiszen

a tizenkét éves lánynak nem volt testvére, az anyja pedig egy hidroponikus tanyán, a kertészetben dolgozott narancsfénytől narancsfényig, azaz hajnaltól késő estig. Csak hétvégén tartott munkaszünetet, azaz itt a hét hetedik napján, akkor az egész napot együtt töltötte a lányával. Jeél tudja csak, mikor pihent igazából.

Martus nem bánta, ha Sájina hétköznapi is kimozdul, főleg, miután látta, milyen nagy kíváncsisággal viseltetik az atlantidák és tudásuk iránt. Nem is nyomta el benne a tudásvágyat, hanem hagyta kibontakozni.

– Alida, ez a lány még sokra fogja vinni az életben, meglásd! – mondogatta a húgának, aki élettárs nélkül nevelte fel a gyereket, Martus pedig mindenben igyekezett a segítségére lenni.

Sájina nagyon kedves, de meglehetősen tűzrőlpattant teremtéssé cseperedett, aki sosem akart ok nélkül bekerülni sehová, vagy láb alatt lenni. Ezért ott hasznosította magát, ahol csak tudta. Egykeként megszokta az egyedülétet, így különösképp élvezte, ha úgy tekinthetett bele a munkálatokba, hogy Matteót nem zavarta, bár a srác nem is nagyon szólt hozzá. Amikor valamilyen feladatot kellett kiadni, akkor a kislánynak fenemód tetszett, hogy számítottak ügyességére és tudására, valamint egyenrangú félként kezelték.

– Ezt emeld meg, és utána húzd ki azt a kart! – kapta az utasítást azon a reggelen is, miután a nagybátyja ismét otthagya őt a lantida fiú társaságában.

Sájina engedelmeskedett, ezután pedig együtt nézték tágra nyílt szemekkel, ahogy a szerkezet megmozdul és fémes hangon recsegve-ropogva felemelkedik a teteje.

Támogasd a munkánkat!

Amennyiben egyetértesz a céljainkkal:

- szeretnéd, hogy minél több magyar nyelven írt magyar könyv szülessen,
- szeretnéd, hogy a fiatalok többet olvassanak, írjanak,
- szeretnéd, hogy külföldön is jobban elismerjék a magyar szerzők írásait,

akkor támogasd te is az MKMT mozgalom céljait, vagy egy adott projekt megvalósítását, lebonyolítását!

Válaszd ki mely projektet támogatod, és akár egy kis összeggel előremozdíthatod a megvalósulását!

<https://mkmt.hu/tamogass>

Facebook oldalunk: facebook.com/mkmtMozgalom
Instagram: <https://www.instagram.com/mkmtmozgalom/>
Levelezési cím: 2049 Diósd Hársfa utca 5/2.
Telefon: +36(30)499-34-77
email: info@mkmt.hu

